

انتشار نسخه ترمیم‌شده غریبه و مه

نسخه ترمیم‌شده فیلم «غریبه و مه» ساخته بهرام بیضایی منتشر شد. این فیلم که یکی از مهم‌ترین ساخته‌های بهرام بیضایی و یکی از بهترین آثار سینمای ایران پیش از انقلاب محسوب می‌شود، در آزمایشگاه مرمت آثار سینمایی بولونیای ایتالیا، با همکاری پروژه سینمای جهان بنیاد مارتین اسکورسیزی و سینماتک بولونیا بازسازی کیفی شده است. این نسخه ترمیم‌شده تابستان ۱۴۰۲ در جشنواره «ایل چینماریتروواتو» یکی از مهم‌ترین رویدادهای نمایش آثار کلاسیک جهان، به نمایش درآمده بود. بهرام بیضایی فیلم غریبه و مه را در سال‌های ۱۳۵۱ و ۱۳۵۲ ساخت و در ۱۳۵۳ اکران شد. این فیلم جوایز متعددی کسب کرده است؛ از جمله جایزه ویژه جشنواره بین‌المللی فیلم قاهره در سال ۱۹۷۲، جایزه نفرتیتی نقره برای بهترین فیلم‌برداری، و در سال ۱۳۵۴ به‌عنوان فیلم برجسته سال در نهمین جشنواره فیلم لندن. این فیلم قصه غریبه‌ای به نام آیت است که اهالی یک آبادی کنار دریا قایقش را از آب می‌گیرند اما او به خاطر نمی‌آورد چه بر سرش آمده است.

جیلان در هنر و تجربه

دو فیلم «قصه» (۱۹۹۷) و «پبله» (۱۹۹۵) از آثار اولیه نوری بیگلگ جیلان، کارگردان سرشناس ترکیه‌ای، در رویداد «سینمای تجربی جهان» گروه هنر و تجربه نمایش داده می‌شود. برنامه نمایش قرار است روز شنبه ۱۰ خرداد از ساعت ۱۷ در پردیس سینمایی چارسو برگزار شود و پس از آن نیز فیلم‌ها نقد می‌شوند. «قصه» داستان کودکی را در چهار فصل روایت می‌کند و «پبله» نیز که فیلمی ۱۷ دقیقه‌ای و سیاه‌وسفید است، درباره جدایی و پیوند زوجی مسن است. نوری بیگلگ جیلان، با فیلم «خواب زمستانی» نخل طلا، و برای دو فیلم «اوزاک» و «روزی روزگاری در آنتالوس» جایزه بزرگ هیئت‌داوران این جشنواره را برده است. فیلم «درخت گل‌ابی وحشی» او نیز جوایز متعددی کسب کرده است. آخرین اثر او، «روی علف‌های خشک» (۲۰۲۳)، جایزه بهترین بازیگر زن کن را برد و نماینده ترکیه در اسکار ۲۰۲۴ بود. برنامه‌های سینمای تجربی جهان هر شنبه در پردیس سینمایی چارسو با نمایش فیلم، نقد و بررسی و محتوای مرتبط برگزار می‌شود.

درگذشت انیماتور کانادایی

کو هودمان، انیماتور کانادایی و استاد انیمیشن استاپ‌موشن، در ۸۴ سالگی در مونترال درگذشت. هودمان برای انیمیشن کوتاه «قلعه شنی» در سال ۱۹۷۷ برنده اسکار شده بود. این انیماتور ۲۷ فیلم برای هیئت ملی فیلم کانادا (NFB) کارگردانی کرد. این فیلم ۱۲ دقیقه‌ای داستان مرد شنی و موجوداتش را روایت می‌کند که قلعه‌ای می‌سازند، اما مهمانی ناخوانده آن را نابود می‌کند. هودمان، متولد ۱۹۴۰ در آمستردام بود که در سن ۲۵ سالگی به کانادا مهاجرت کرد و به هیئت ملی فیلم پیوست. هودمان آثاری چون «چو-چو» را در کارنامه دارد که برنده جایزه بفتا شد. «خرس بوکننده»، «لودویک» و «تئاتر ماریان» نیز از آثار شاخص او هستند. کو هودمان در اثر «۵۵ جوارب» در سال ۲۰۱۱ خاطرات کودکی‌اش در جنگ جهانی دوم را به تصویر کشید. درباره علت مرگ هودمان اطلاعاتی منتشر نشده است.

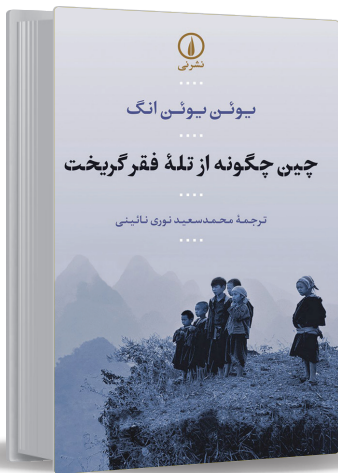
بداهه‌سازی هدایت‌شده

یوئن یوئن انگ در کتاب خود
از الگوی متفاوت توسعه چین نوشته است

بخشید و رشد اقتصادی غبطه‌برانگیزی را نیز تجربه کرد. درآمد سرانه نیز از کمتر از ۱۰۰ دلار به ۱۲۵۰۰ دلار رسید. این کامیابی‌ها همه در حالی فراهم آمدند که چین در دوران حکمرانی سه‌دهه‌ای مائو، عصری فاجعه‌بار را از سر گذراند. نخست و طی سال‌های ۱۹۵۸ تا ۱۹۶۱، طرح ایدئولوژیک رهبر چین با نام «جیش بزرگ به جلو» که قصد داشت به تولید سرعت بدهد، منجر به گرسنگی گسترده و جان باختن ده‌ها میلیون انسان و کشتن میلیون‌ها پرنده‌ای شد که مائو تصور می‌کرد در کنار موش‌ها، پشه‌ها و مگس‌ها به نابودی محصولات کشاورزی می‌پردازند، بنابراین امحای آنها مایه افزایش برداشت غلات می‌شود. دومین طرح خطای مائو اما «انقلاب فرهنگی» یک‌دهه‌ای سال‌های ۱۹۶۶ تا ۱۹۷۶ بود که در آن جوانان موسوم به «گارد سرخ» به جان کسانی که خود دشمنان خلق می‌نامیدند، افتادند و هر کسی را که کوچک‌ترین ردپایی از مناسبات غربی و بورژوازی در زندگی‌اش بود، بی‌آبرو کردند. پیامدهای این پروژه حتی دامن برخی از شناخته‌شده‌ترین رهبران حزب کمونیست را نیز گرفت. برای نمونه بر سر دنگ شیائوپنگ، کلاه بوقی گذاشتند که در مقایسه با ضرب و جرح و بریدن گوش، بینی و زبان، مجازاتی مودبانه بود و البته بعد از آن، او را برای کار اجباری به کارخانه‌ای در استان جیانگشی فرستادند تا بیج‌های ناصاف را صاف کند.

چین چگونه از تله فقر گریخت

نویسنده: یوئن یوئن انگ
مترجم: محمد سعید
نوری نائینی
انتشارات: نشر نی
قیمت: ۲۵۰ هزار تومان

برای قضاوت در این زمینه اما لازم است مروری تاریخی داشت بر آنچه چین در دهه‌های اخیر از سر گذرانده است.

▼ **دو طرح فاجعه‌بار مائو**

می‌دانیم که چین در این دوران صدها میلیون نفر را از فقر نجات

فرزاد نعمتی

خبرنگار گروه فرهنگ

اتفاقی که در چین در نیم‌قرن اخیر و پس از مرگ مائو رخ داده است، یکی از فصل‌های قابل تأمل تاریخ بشر است که بسیاری در جهان گمان می‌کنند، می‌توان از آن تقلید کرد یا با یافتن منطق حاکم بر روند آن، به الگویی قابل توصیه به جهان عقب‌مانده و دنیای در حال توسعه رسید. از این منظر اخیر، همانطور که زمانی تصور می‌شد هر کشور خواهان توسعه‌ای پایدمسیری را که جهان غرب پیمود، بپیماید، اینک برخی گمان می‌کنند توسعه به سبک چین، روندی متناسب‌تر و معقول‌تر برای آن‌دسته از مللی است که تجربه شکل‌گیری در مدت‌نهادهای موجود در جوامع غربی در آنها مفقود یا معیوب است و در ضمن قصد دارند در زمانی کوتاه‌تر از آنچه تجربه طبیعی توسعه در غرب بوده است، به دروازه‌های جهان پیشرفته برسند و در عداد کشورهای توسعه‌یافته قرار گیرند.

زندگی روی مرز واقعیت و خیال

نگاهی به رمان **آدم‌های زندگی قبلی** نوشته فریبا وفی

مرجان فاطمی

روزنامه نگار

فریبا وفی، شش سال پس از انتشار آخرین رمانش «روز آخر شورا»، با رمان «آدم‌های زندگی قبلی»، بار دیگر به دوران اوج‌اش بازگشته است. وفی بعد از رمان‌های موفق «پرنده‌ی من»، «ترلان»، «روای تبت» و... در این رمان هم برای تنهایی، جست‌وجوی معنا در زندگی و روابط انسانی اهمیت ویژه‌ای قائل است. محور اصلی داستان درباره زنی است که مدام با خاطرات گذشته و روابط‌اش دست‌وپنجه نرم می‌کند و سعی دارد به درکی جدید از هویت خود برسد. او مثل مهاجری سرگشته، مدام میان گذشته و حال معلق است؛ نه می‌تواند از گذشته دست بکشد، نه توانایی دارد زندگی جدیدی را در موقعیتی متفاوت شروع کند. خاطره‌هایش را زبورو می‌کند و در این جست‌وجو به دنبال پاسخی برای سوال‌هایش می‌گردد. رمان در سه فصل روایت می‌شود که هر فصل شخصیت زن داستان، به خانه‌ای جدید قدم می‌گذارد. با صاحبخانه‌هایی روبه‌رو می‌شود که هر کدام‌شان با وجود ویژگی‌ها و خلق‌وخوی متفاوت، با خلأیی دائمی دست‌به‌گریباند و آنها هم مثل خودش تلاش می‌کنند معنایی برای ادامه‌ی زندگی بیابند.

▼ **نکات مشترک**

شخصیت اصلی رمان «آدم‌های زندگی قبلی» مثل بسیاری از قهرمانان زن داستان‌های قبلی فریبا وفی، درگیر یافتن هویت و جایگاه خود در زندگی است. احساس تنهایی و ناتوانی در برقراری ارتباط عمیق با دیگران، مسئله‌ای است که ردپایش را در آثار قبلی این نویسنده هم می‌بینیم؛ شخصیت‌هایی که انگار درون دنیای خودشان گیر افتاده‌اند و حتی اگر بخواهند هم توانایی برقراری ارتباط با دیگران را ندارند. وفی در این رمان هم همان سبک روایی ساده و سراسرت را حفظ کرده. از جملات کوتاه و توصیف‌های عمیق استفاده می‌کند و روایتی ملموس از حالات روحی شخصیت‌هایش دارد. وفی در این رمان مدام از مرز میان حال

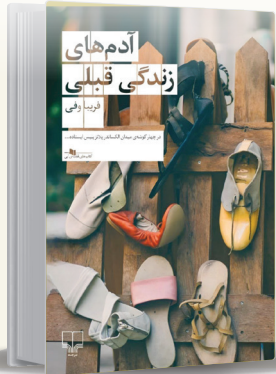
و گذشته، واقعیت و رویا عبور می‌کند و به قدری روی انتقال‌های زمانی و مکانی مسلط است که مخاطب نه گم می‌شود، نه خط روایی داستان را از دست می‌دهد.

▼ **رویکرد انتقادی**

در رمان «آدم‌های زندگی قبلی» باز هم با مردانی خودرأی و خودخواه مواجهیم که نه درگیر مسئولیت‌های زندگی می‌شوند، نه حاضرند واقعیت‌های موجود را بپذیرند. چشم‌پدر شخصیت اصلی، مدام دنبال زن‌های مختلف است، با خودخواهی تمام اجازه می‌دهد زن اول و زن آخر، در یک خانه کنارش زندگی کنند و حفره‌ای درون قلب هردو آنها می‌کارد که پرشدنی نیست. خواهرهای او درگیر زندگی با مردهایی خودخواهند؛ مردهایی که انقدر درگیر کار و زندگی‌اند که اصلاً زن و بچه را فراموش می‌کنند یا به جای حل کردن مشکلات، خشونت را انتخاب می‌کنند، سپس پشیمان می‌شوند. مسئله اصلی زن اما از مشکلاتش با همسرش نشئت می‌گیرد؛ مردی که مدام درگیر اصلاح کردن رفتار اوست، خرده می‌گیرد، تحقیر می‌کند و وقتی پای مشکلات به میان می‌آید، بدون ذره‌ای مسئولیت‌پذیری همه چیز را رها می‌کند و می‌رود. به‌طوری‌که زن پس از رفتن او، معنای زندگی را گم می‌کند. با وجود همه‌ی این مسائل اما وفی در این رمان درگیر شعارهای ضدمرد مرسوم نمی‌شود، قضاوت نمی‌کند و اجازه می‌دهد مخاطبان با درک مجموعه شرایط با شخصیت‌ها مواجه شوند. او در نهایت وضعیت را طوری پیش می‌برد که زن‌های داستان‌ش مَهرِ انفعال را از پیشانی بردارند، از قیدوبندهای بیرون بیایند و پایان روابط بیماری که به آنها آسیب زده است، نقطه بگذارند.

▼ **نگاه ویژه به مهاجرت**

فریبا وفی در این رمان نگاه ویژه‌ای به مهاجرت دارد. داستان از جایی شروع می‌شود که شخصیت اصلی در میدان الکساندر پلاتز

معرفی کتاب

آدم‌های زندگی قبلی

نویسنده: فریبا وفی
انتشارات: نشر چشمه
قیمت: ۳۵۰ هزار تومان